

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. An subiaceat huic damnationi propositio asserens, ad assensum
Fidei non requiri positivum imperium, sed solam non resistantiam
voluntatis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

ex Divina autoritate, & interna illustratione, quibus nostra Fides innitur.] Itaque repugnat, mysteria Fidei esse falsa; sed non vi evidentiæ credibilitatis; sed vi autoritatis Divinæ revelantis, & vi luminis Fidei. Implicat contradictionem, illa esse falsa; in quo convenit certitudo Fidei cum evidentiâ metaphysica; sed differt ab illa in obscuritate.

CAPVT III.

An subiaceat huic damnationi propositio asserens, ad assensum Fidei non requiritur positivum imperium, sed solam non resistentiam voluntatis.

SYMMARIUM.

Opinio perperam attributa Scoto num. 22.

An ea opinio subiaceat huic damnationi. num. 23.

Discrimen inter damnari, & antiquari propositionem. n. 25.

Ea opinio antiquatur vi huius decreti. num. 26.

Ex ea opinione infertur propositio damnata. num. 27. & 28.

Ad determinandum assensum Fidei non sufficit motivum pure intellectuale. Et quid inde pro conclusione? num. 29.

22. **S** coto attribuitur (sed falso, ut constat ex P. Suarez citato) opinio asserens, necessarium esse, quod voluntas non contradicat, sed non esse necessarium, quod voluntas determinet, & moveat intellectum ad credendum.

Scot.
Suar.

23. Filguera in expositione propositionis 19. §. *Quæret aliquis.* affirmat, eam opinionem non comprehendere sub hac damnatione. Rationem reddit: [Quia poterunt Scotista dicere eam non contra motionem quodammodo conducere ad firmitatem assensus Fidei, quatenus voluntate in contrarium non conante, intellectus non impeditur suo obiecto adherere, quod evidenter moraliter indicat esse verum.] Hæc Filguera. Sed id videretur dixisse cum formidine, nam postea suadet, eam non repugnantiam voluntatis non esse sufficientem, ut assensus Fidei habeat à voluntate firmitatem, ultra eam, quam accipit à rationibus impellentibus ad assensum.

24. Dicendum tamen est, hanc propositionem, *Ad actum Fidei non requiritur imperium positivum, sed sufficit, quod voluntas non repugnet;* quamvis non damnetur expresse hoc decreto Innocentij XI., exvi tamen huius decreti antiquatam manere.

25. Damnatur expresse propositio, quando per suos formales terminos expressa, aut per æquivalentes præscribitur ut scandalosa, aut tamquam digna aliqua alia censura Theologica. Antiquatur vero propositio, quando est in compossibilis cum decreto, licet per proprios, & formales terminos non exprimitur.

26. Dicimus ergo, eam propositionem antiquari vi huius decreti; quia imcompossibilis est cum tali decreto. Nam hæc propositio est antecedens, ex quo infertur legitime propositio condemnata: & sicut in legitima argumentatione, non potest esse antecedens verum, & consequens falsum: ita si consequens est falsum, necesse est, quod etiam antecedens sit falsum: nam bene valet

ab opposito contradictorio consequentis ad oppositum contradictorium antecedentis.

27. Iam vero quod hæc propositio sit antecedens, unde inferitur manifestè propositio damnata, ostendo primo. Per solam non repugnantiam voluntatis non potest voluntas efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium: sed iuxta hanc sententiam sola datur non repugnantia voluntatis: ergo voluntas non potest efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum: ergo ex eo, quod non detur positivum imperium voluntatis, sed sola non repugnantia eius, inferitur propositio damnata.

28. Maior probatur. Nam firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, est firmitas adhesionis ad obiectum, fundata in eo, quod videt intellectus firmitatem connexionis cum obiecto: atqui per solam non repugnantiam voluntatis non adhæret voluntas firmiter ad obiectum; nam adhæreere firmiter dicit vehementem inclinationem; & non repugnare voluntatem, solum dicit quandam permissionem: ergo firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, non potest oriri à sola non repugnantia voluntatis.

Filguer

29. Ostendo secundo. Nam intellectus non cogitur, nec determinatur ex motivo intellectuali ad assensum, nisi ex evidentia veri: sed in motivo intellectuali Fidei, nempe autoritate Dei revelantis, non datur evidentia veri; cum obscure cognoscat revelationem, nempe per propositionem Ecclesiæ: ergo ad assensum Fidei determinandum, non sufficit illud motivum intellectuale: ergo requiritur, quod volun-

tas illum determinet inclinatione sua ad assensum. Sed solâ non repugnantia voluntatis non potest determinari intellectus ad assensum; cum adhuc positâ eâ non repugnantia maneat intellectus indeterminatus: ergo ad huc requiritur voluntas inclinans, & determinans. Ergo vbi non datur hæc positiva inclinatio, & determinatio voluntatis, assensus Fidei in se ipso non habet maiorem firmitatem, quam eam, quam accipit à pondere rationum impellentium ad assensum.

CAPVT IV.

De damnatione vigesima propositionis.

NON EGET SVMMARIO.

30. **P**ropositio 20. ex damnatis hæc est: *Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat, supernaturalem.* In quo sensu eam dixerint Authores eius propositionis, me omnino latet. Et cum ea particula *Hinc* denotet, esse consequentiam deductam ex propositione immediate antecedenti; ego non video, quomodo talis consequentia inferatur ex præfata propositione 19., nisi hæc trahatur ad sensum hereticalem. Et ideo non impugno, quod non capio: satis enim impugnata manet propositio, quæ à Romano Pontifice damnatur.

31. Scio, aliquos existimasse, (referente Willelmo Sandæo in confut. trium virorum) huic damnationi subijci opinionem eorum, qui dixerunt, in fidelem, cui proponitur vt probabilior Religio Catholica, & qui statim præstat debitam diligentiam ad assequendam certitudi-

Sandæo